

Cavalls cap a la fosca

Baltasar Porcel

Cavalls cap a la fosca

"Ha estat un conjur de l'octubre, amb el seu fullatge tou i rovellat, sobre el qual s'aixeca lívida Notre-Dame, tallada cada pedra amb la brodada precisió d'un hermetisme, i perfilant-se punxeguda contra el cel desolat, boirós? No ho sé...

Em llevo sempre tard, cap al migdia. La calefacció ha creat dins l'apartament una atmosfera d'espessor malaltissa que m'entabana. Em faig una taronjada i un cafè. Obro la finestra i m'ho vaig bevent amb lentitud, encenc després un cigarret. I invariablement em pregunto com descriuria les grans gàrgoles de la catedral, que veig allí al davant, més enllà del riu. És una mena d'obsessió, potser relacionada amb el somni del qual a penes surto. Somnio cada nit, m'engrapa aquesta abassegadora i llefiscosa existència subterrània de la qual no sé res i que porto dintre, que he de viure, i on sempre nien inconcretes amenaces...

Penso que les gàrgoles provenen d'un món semblant: són cossos d'animal amb esveltesa d'ocell, pervertits per un bestial sardonisme de ganyota humana... el Sena passa plumbi, estòlid, dolç. Acostumo a ficar-me a Shakespeare and Company. És al costat del meu apartament, a la placeta de la Bûcherie mateixa. Els llibres, pòsters, objectes insòlits com una balalaika o rebregades targetes postals dels anys vint, omplen fins a l'enfarfegament la decrepita llibreria, que traspua humitat, i on dormita somrient l'home del barbó de boc, aclofat darrere el petit taulell. M'hi emociona, en certa manera, el que en pugui quedar aquí de les ombres de Joyce, de Gertrude Stein, de Hemingway, de quan Sylvia Beach tenia la botiga aquesta al carrer De l'Odeón. És com si n'hi perduessin rastres en l'aire remot, en l'atrotinada incúria que sura per damunt de l'amuntegament dels prestatges. Pels seus racons sadolls de llibres gairebé tots ja usats, hi trobo com un eco plàcid i acaroador."